

Glossa

Caminant, Camí i Pàtria

Francesc Conesa, bisbe de Solsona

Estimats diocesans:

L'Església camina amb Crist, per mitjà de Crist i en Crist. Ell és el Caminant, el Camí i la Pàtria. Un autor espiritual rus del segle XIV va escriure: «Ell és el nostre peu caminant i al mateix temps el camí, i a més parador de descans en el sender i final del nostre caminar pelegrí» (Nicolau Cabasilas, *La vida en Crist*, 1, 1).

Efectivament, Jesús és el Caminant que guia el seu poble, com el pastor guia el ramat, oferint-li fonts d'aigua fresca (cf. Sl 22 i Jn 10). Ell surt al nostre encontre, com va fer amb els deixebles a Emaús, per revelar-nos el sentit de les Escripures i descobrir-nos la seva presència (cf. Lc 24,13-35). És aquest pelegrí anònim que fa que cremi el cor i es revela en la fracció del pa. Caminem al costat de Crist, company i guia del nostre pelegrinatge.

Però també caminem per Crist, perquè ell és Camí, que condueix a la vida (cf. Jn 14,6). Sant Agustí diu que Jesús, «romanent al costat del Pare, és la veritat i la vida; i, en vestir-se de carn, es fa camí» (*Sobre l'Evangelí de Joan*, 34, 9). I afegeix: «Si l'estimes, segueix-lo.» S'ha fet camí per l'encarnació; per això podem seguir les seves empremtes i avançar

per la ruta que ell va obrir amb tota la vida i, molt especialment, amb la seva mort i resurrecció. D'una manera bonica ho explica la carta als Hebreus, quan parla del «camí nou i viu, que passa a través de la cortina del lloc santíssim, és a dir, a través de la carn de Crist» (He 10,20).

Crist és, finalment, la meta del nostre caminar, la Pàtria que esperem assolir. Sant Pau diu que caminem cap a «on hi ha el Crist assegut a la dreta de Déu» (Col 3,1). No som rodamons que van desorientats per la vida, sinó pelegrins que caminen amb la mirada posada «en la ciutat futura» (He 11,10), on hi ha Crist. Per això és tan important tenir clavats els nostres ulls en ell (cf. He 12,12), perquè el camí es fa més lleuger per al qui coneix quina és la meta i anhela assolir-la.

El fet de «caminar junts» (la sinodalitat) manifesta el caràcter pelegrí de l'Església. Estem en camí cap a Déu. En aquest camí sentim la companyia de Jesucrist, que es fa camí per a nosaltres i que ens indica la meta cap a la qual ens dirigim. Com ens ha recordat la Comissió Teològica Internacional, l'Església «és el Poble del Camí (cf. Ac 9,2; 18,25; 19,9) cap al Regne celestial (cf. Fl 3,20). La sinodalitat és la forma històrica del seu caminar en comunió fins al repòs final (cf. He 3,7-4,44)» (*La sinodalitat*, 50).

